

Той продължи пътя си и стигна до самото стадо. Овцитѣ бѣха налѣгали една до друга и образуваха прѣстенъ около огъня. Човѣкътъ трѣгна по тѣхъ, като стѣпяше по гърбоветѣ имъ.

Животнитѣ продължаваха спокойно да спятъ, безъ да се изплашатъ, или да настанатъ.

Човѣкътъ дойде до самия огънь, но срещу него се изправи стариятъ овчаръ. Той бѣ едъръ, здравъ и силенъ човѣкъ. Свикналъ бѣ да се бори съ дивитѣ звѣрове и да пази стадото си. И, когато видѣ сега да се приближава непознатиятъ човѣкъ, безъ да мисли много, дигна голѣмата си овчарска тояга и я запрати срещу чужденеца съ всичка сила. Тоягата стигна до човѣка, но се плѣзна настрана и отиде нѣкъде изъ полето.

Странникътъ спокойно приближи овчаря и му каза :

— Добрий човѣче, помогни ми. Позволи ми да си взема малко огънь. Тая нощъ жена ми доби дете, и трѣбва да запалѣ огънь, да се стопли малкото.

Овчарътъ бѣ готовъ да каже — не, не давамъ, но се замисли. Той видѣ, че кучетата не могатъ да хапятъ тоя човѣкъ. Видѣ, че овцитѣ не се боятъ отъ него и оставатъ да върви по гърба имъ. Видѣ, че и сопата се отплесна да не го удари. Всичко това смути овчаря и той промълви :

— Вземи, колкото ти трѣбва !

Но всички дърва бѣха изгорѣли. Не бѣ останала ни една главня. Само жаръ блещѣше на огнището. А нѣмаше нито дилафъ, нито нѣкакъвъ сѣдъ, въ който да се нарине жаръ.

Човѣкътъ не се колеба. Той се наведе и сграбчи шепа жаръ съ гола ржка. После изсипа разгорѣлитѣ вжглища въ края на дрехата си и добави къмъ тѣхъ още — пакъ съ гола ржка. И нито ржката му изгорѣ, нито дрехата му се запали. **Човѣкътъ се отдалечи спокойно, като че носѣше въ скута си орѣхи и ябълки.**

Когато овчарътъ, който бѣше единъ лошъ и жестокъ човѣкъ, видѣ всичко това, коравото му сърдце трепна и той си каза :